

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové samosoudkyně JUDr. Magdalenou Ježkovou ve věci

žalobce: **Ing. M. H.**
zastoupený JUDr. Lukášem Havlem
se sídlem Blanická 174, 541 01 Trutnov

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
sídlem Pivovarské náměstí 1245, 500 03 Hradec Králové

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 6. 2022, č. j. KUKHK-22906/SKZ/2022-2,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. **Předmět řízení**

1. Městský úřad Trutnov (dále též jako „prvostupňový orgán“) rozhodnutím ze dne 11. 5. 2022, č. j. MUTN 47240/2022 uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. c) bod 3 zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o některých přestupcích“), kterého se měl žalobce dopustit tím, že „ve své písemné stížnosti ze dne 18. 6. 2020, adresované Policii ČR, Krajskému ředitelství policie Královéhradeckého kraje, odboru vnitřní

kontroly, odeslané téhož dne prostřednictvím České pošty z pobočky 542 02 Úpice, doručné dne 19. 6. 2020 Krajskému ředitelství policie Královéhradeckého kraje, odboru vnitřní kontroly, ve věci řešení dopravního přestupku dne 12. 6. 2020 v době kolem 11:00 hodin na silnici č. II/325 v blízkosti domu na adrese Nádražní 903, Hostinné, úmyslně nepravdivě uvedl, že mu policista bez zakrytí dýchacích otvorů rouškou celým objemem hlavy vstupoval dovnitř osobního motorového vozidla, a dále ve stížnosti úmyslně nepravdivě uvedl, že se policista bez rukavic dotýkal jeho osobních věcí uložených na zadním sedadle a v zavazadlovém prostoru vozidla, přičemž mu policistou nebyl sdělen žádný důvod k prohlídce vnitřku vozidla“. Žalobce dle správního orgánu měl tímto jednáním úmyslně narušit občanské soužití tak, že se vůči jinému dopustil schválnosti, za což mu byl uložen správní trest pokuty ve výši 2.500,- Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč.

2. Žalobce podal proti rozhodnutí Městského úřadu Trutnov odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 30. 6. 2022 č. j. KUHk-22906/SKZ/2022-2 (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce považuje rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 6. 2022 za nesprávné. Žalobce v žalobě uvedl, že byl potrestán za to, že dodatečně písemně sdělil dne 18. 6. 2020 (dále jen „stížnost“) své výhrady ke způsobu kontrol. Dle žalobce je patrná opakovaná snaha správního orgánu žalobce sankcionovat za to, že si dovolil napsat písemnou stížnost na Policii ČR. Tato písemná stížnost žalobce na způsob kontroly je nakonec hodnocena jako narušení občanského soužití s tím, že se žalobce dopustil schválnosti. Takovou právní kvalifikaci skutku považuje za nesprávnou.
4. Žalobce v žalobě citoval následující část odůvodnění napadeného rozhodnutí: „Bez ohledu na to, zda policisté v průběhu silniční kontroly dodržovali či nedodržovali ‚bezpečnou‘ vzdálenost pro kontakt s obviněným bez ochrany dýchacích cest, obviněný si ve stížnosti tzv. přisadil. Záměrně uvedl výčet dalších údajných prohřešků policisty, kterými mělo dojít k vážnému ohrožení zdraví obviněného. Stížnost adresoval Odboru vnitřní kontroly Krajského ředitelství policie vědom si toho, že policista bude mít v práci potíže.“ K této části odůvodnění žalobce uvedl, že stížnost skutečně adresoval Odboru vnitřní kontroly Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje (dále jen „Odbor vnitřní kontroly KŘP KHK“), a to proto, že ji považoval za důvodnou. Pokud by nebyla důvodná, tak by policista nemohl mít potíže v práci, pokud by naopak byla důvodná, tak by policista nesl následky neplnění povinnosti. Argumentace správního orgánu tak není přiléhavá, pokud by žalobce věděl, že to není pravda, pak by ani policista nemohl mít žádné potíže v práci.
5. Dále žalobce v žalobě citoval následující část odůvodnění napadeného rozhodnutí: „S obviněným lze souhlasit v tom, že Policii ČR jako orgánu veřejné moci přísluší vždy větší dávka tolerance, velkorysosti a nadhledu, než je tomu u jednotlivých občanů. To však neznamená, že by obviněný mohl do stížnosti napsat cokoli a policistovi by nezbyvalo než to útrpně snášet.“ K této části odůvodnění žalobce uvedl, že skutečně Policii ČR jako orgánu veřejné moci přísluší vždy větší dávka tolerance, velkorysosti a nadhledu, než je tomu u jednotlivých občanů. Na druhou stranu stížnost nesměřovala přímo na policistu, ten ji tak nemusel „útrpně snášet“. Stížnost směřovala na Odbor vnitřní kontroly KŘP KHK nikoli ve vztahu k policistovi. Stížnost byla podána s poukazem zákonnou úpravu podávat stížnosti, viz např. § 42d zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o PČR“).

6. Žalobce namítá, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné z nedostatku důvodů rozhodnutí, rozhodnutí stojí na nesprávném právním posouzení věci. Dle žalobce k naplnění skutkové podstaty přestupku uvedeného v § 7 odst. 1 písm. c) bod 3 zákona o některých přestupcích se předpokládá narušení občanského soužití hrubým jednáním, tj. musí dosáhnout určité intenzity, a je vyžadováno úmyslného zavinění. Žalobce dále odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2010, čj. 7 As 12/2010-65, ve kterém je uvedeno: *"Narušení občanského soužití je pak trestáno tehdy, dojde-li k jeho negativnímu zasažení jednáním určité intenzity, jež svojí povahou typově odpovídá jednáním uvedeným v demonstračním výčtu hrubých jednání v § 49 zákona o přestupcích."* Dle žalobce pak jednání, které nenarušuje klidné a spořádané soužití občanů v daném místě, nenaplnňuje znaky přestupku podle § 7 odst. 1, písm. c) zákona o některých přestupcích.
7. Žalobce považuje za zbytné připomenout, že není sankcionován zato, že by se dopustil jednání v rozporu s pravidly občanského soužití při kontrole ze strany policistů, ale až následně zasláním stížnosti na Odbor vnitřní kontroly KŘP KHK, ve které uvedl námitky na způsob kontroly. Žalobce se tak dle svého mínění nemohl dostat do rozporu s pravidly občanského soužití a nemohl tak narušit klidné a spořádané soužití občanů v daném místě. Písemná stížnost byla podána až po kontrole ze strany policie a samotným podáním stížnosti nelze občanské soužití narušit. Nejsou tak naplněny znaky přestupku.
8. Uznání žalobce vinným z přestupku za to, že zaslal předmětnou stížnost, pak dle žalobce zasahuje do ústavně chráněné svobody slova a svobody projevu zakotvené v čl. 17 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a čl. 10 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), a proto je třeba k jeho užití přistupovat s rozvahou a opravdu jen v těch situacích, kdy je to třeba k ochraně zákonem chráněného zájmu - ochrany výkonu veřejné moci. Institucím a orgánům, jež reprezentují veřejnou moc státu a v důsledku toho jsou nositeli pravomoci, jež občané napadají, přísluší vždy větší dávka tolerance, velkorysosti a nadhledu, než je tomu u jednotlivých občanů (nález Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2000, sp. zn. I. ÚS 211/99).
9. Žalobce dále uvádí, že každá osoba, má právo v souladu s čl. 36 Listiny podávat podněty, které se týkají zásahu ze strany policistů. Právo na spravedlivý proces zahrnuje celý komplex práv jednotlivce, který se váže k procesní ochraně jeho práv a oprávněných zájmů. Podnět žalobce nebyl nijak hrubý, byl slušný. Je zcela nepřípustné, aby byl žalobce sankcionován za to, že podal na policisty a průběh kontroly stížnost, ke které byl oprávněn a aby v podstatě za její podání byl sankcionován. Právo každé osoby podávat stížnosti nebo podněty je v podústavní rovině upraveno v zákoně o PČR. Při vyřizování stížností na nedostatky v činnosti policistů, či jejich protiprávní jednání, se postupuje dle § 97 odst. 1 písm. a) zákona o PČR, kdy každý může upozornit na nedostatky v činnosti policejního útvaru, policisty nebo zaměstnance policie. Z povahy věci není uplatnění podnětu na postup podle § 97 odst. 1 zákona o PČR možné považovat za protiprávní jednání. Žalobce byl trestán za výkon práva, což lze považovat za nepřípustné. Ze strany správního orgánu se jedná o neoprávněný zásah do práv žalobce, neboť stížnost ze dne 18. 6. 2020 byla učiněna v rámci výkonu práva žalobce podávat stížnosti.
10. Žalobce navrhuje, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů, avšak v žalobě s důvody rozhodnutí polemizuje. Námitka nepřezkoumatelnosti tedy není případá.
12. Následně se žalovaný vyjádřil k námitce žalobce, že svou stížnost nesměřoval přímo na policistu, který s ním projednával dopravní přestupek, ale na Odbor vnitřní kontroly KŘP KHK tak, že žalobce ve stížnosti uvedl takové podrobnosti o silniční kontrole ze dne 12. 6. 2020, jež umožnily identifikovat konkrétního policistu.
13. Dle žalovaného je stěžejní námitka nesprávného právního posouzení. Stíhané jednání žalobce bagatelizuje a nepovažuje jej za dostatečně hrubé, aby se mohlo jednat o přestupek proti občanskému soužití schválností. K tomu žalovaný uvádí, že záměrné uvádění nepravdivých (vymyšlených) skutečností ve stížnosti adresované kontrolním orgánům policie, navíc v tak citlivé věci, jakou je šíření nakažlivé choroby COVID, schválností je, a tato narušila občanské soužití ve smyslu § 7 odst. 1 písm. c) bod 3 zákona o některých přestupcích. Ostatně, sám žalobce v průběhu řízení zdůrazňoval, jak nebezpečné pro něj bylo jednání policisty, který mu měl údajně bez roušky a rukavic strkat hlavu do auta a dotýkat se zde jeho osobních věcí.
14. Se skutečností, že orgánům reprezentujícím veřejnou moc státu přísluší větší dávka tolerance, se žalovaný vypořádal na str. 4 napadeného rozhodnutí. Touto optikou též posuzoval přípustnost zásahu do práva žalobce na svobodu projevu. Podle čl. 17 odst. 4 Listiny lze svobodu projevu omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti. Svoboda projevu není bezbřehá. S ohledem na skutková zjištění je podle žalovaného na místě jednání žalobce postihnout.
15. Žalovaný k námitce žalobce, že pouze využil práva na podání stížnosti, resp. pouze využil prostředků, které mu zákon poskytuje, uvedl, že žalobce takové právo zneužil za účelem pomsty konkrétním policistům, kteří s ním projednávali dopravní přestupek. Zjevné zneužití práva nepoživá ochrany.
16. Žalovaný navrhuje, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Replika žalobce

17. Dle žalobce námitka nepřezkoumatelnosti nikterak nekoliduje s tím, že se žalobce proti některým sděleným důvodům rozhodnutím vymezil.
18. Stížnost byla podána na postup hlídky Policie ČR zejména pro nedodržování hygienických povinností, se zdůrazněním, že se policisté pohybovali v blízkosti žalobce na vzdálenost menší než 2 metry, aniž by měli dýchací otvory chráněny rouškou. Žalobce skutečně chtěl, aby se správnost jednání policistů a nedodržování epidemiologických opatření prošetřila.
19. Stížnost ohledně dodržování epidemiologických opatření nebyla shledána důvodnou. Stížnost vyřizující orgán se zcela v replice na stížnost vyhnul námitce na nedodržování hygienických povinností a epidemiologických opatření a konstatoval, že plošná povinnost ochrany úst byla dne 25. 5. 2020 zrušena. Správní orgán pak zcela a lze říci úmyslně a protiprávně pomíjí a bagatelizuje porušování právní normy ze strany policistů a nedůvodně trestá žalobce za to, že si dovolil napsat stížnost. Žalobce však měl strach z nákazy Covid – 19 a z nedodržování pandemických opatření. Policisté jako reprezentanti

dodržování právních norem byli bez ochrany úst a nosu, a i když tvrdí, že neměli povinnost ve venkovních prostorách tuto ochranu mít, pak jejich sdělení není pravdivé a odporuje tehdy platnému mimořádnému opatření ministerstva zdravotnictví ze dne 5. 6. 2020, č. j.: MZDR 15757/2020-22/MIN/KAN¹ s účinností od 8. 6. 2020, které zakazuje všem osobám pohyb a pobyt bez ochranných prostředků dýchacích cest (nos, ústa) a to: podle písmene c) na všech ostatních místech, kde se nacházejí alespoň dvě osoby v bližší vzdálenosti než 2 metry, nejedná-li se výlučně o členy domácnosti. Z tohoto předpisu vyplývá, že policisté, o kterých se dá předpokládat, že nejsou členy jedné domácnosti, měli povinnost mít ochranu nosu a úst a tuto mají rovněž, pokud přišli do kontaktu bližšího než 2 metry s žalobcem. Dle kamerového záznamu k takovému kontaktu bližšímu než 2 metry došlo. Z uvedeného důvodu byl podnět žalobce důvodný. Odbor vnitřní kontroly KŘP KHK podnět žalobce v této části shledává protiprávně za nedůvodný. Policisté ochranu neměli a svým jednáním mohli u žalobce důvodně vzbudit obavu o jeho zdraví. Skutečnost, že žalobce nepřesně popsal průběh kontroly, je již věcí jinou, za kterou však nemůže být trestán.

20. Žalobce považuje za nezbytné připomenout, že stížnost napsal slušně, možná po obsahové stránce nepopsal přesně průběh kontroly, ale v podnětu nepožívá vulgarismy a jiné znevažování, pouze jinak hodnotí skutkový děj. Jiné hodnocení skutkového děje ze strany žalobce však neznamená, že žalobce naplnil jednotlivé znaky přestupku a shodně se týká i absence zavinění. Pokud je tedy podán podnět k prošetření a pokud je následně shledán za nedůvodný, tak se jím dotčený orgán nemusí dále zabývat. V daném případě byl žalobce sankcionován za to, že využil svého práva podat stížnost na postup policistů. Žalobce je v konečném důsledku trestán za využití svého práva a to je v právním státě zcela nepřipustné.
21. Závěrem žalobce zdůraznil, že ačkoli Odbor vnitřní kontroly KŘP KHK neshledal stížnost za důvodnou, z popisu výše vyplývá, že stížnost částečně důvodnou byla a naopak Odbor vnitřní kontroly KŘP KHK z toho měl vyvodit následky. Ze spisu vyplynulo, že policisté porušili tehdy platné mimořádné opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 5. 6. 2020, č. j.: MZDR 15757/2020-21/MIN/KAN s účinností od 8. 6. 2020. Stížnost žalobce nebyla zjevně nedůvodná a byla projevem práva žalobce mající oporu v zaručené svobodě slova a svobodě projevu čl. 17 Listiny a čl. 10 Úmluvy.

V. Posouzení věci krajským soudem

22. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). O věci samé rozhodl bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s takovým projednáním věci udělili souhlas dle § 51 odst. 1 s. ř. s.
23. Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47).

A. Skutkový stav věci

¹ pozn. krajského soudu: Žalobce uvedl chybné č. j. mimořádného opatření Ministerstva zdravotnictví. V době silniční kontroly bylo v platnosti mimořádné opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 5. 6. 2020 s č. j. MZDR 15757/2020-21/MIN/KAN.

24. Ze správního spisu vyplývá, že dne 12. 6. 2020 šetřila hlídka Policie České republiky podezření z dopravního přestupku překročení povolené rychlosti žalobcem. Žalobce následně zaslal dne 18. 6. 2020 na Odbor vnitřní kontroly KŘP KHK stížnost, ve které je uvedeno: „*Dnešního dne 18. 6. 2020² v 11 hod jsem byl zastaven motorizovanou hlídkou Policie ČR na silnici č. 325 v obci Chotěvice, lokalita Amerika pro podezření z přestupku překročení povolené rychlosti v obci. Policisté si vyžádali prohlídku mého vozidla reg. zn., a to zadních sedadel a zavazadlového prostoru. Pro prohlídku vozidla nebyl sdělen žádný důvod. Domnívám se, že přestupek překročení povolené rychlosti nezavdává důvod k prohlídce vnitřku vozidla. Během kontroly se policisté pochybovali v mé bezprostřední blízkosti, aniž měli dýchací otvory chráněny rouškou, o povinném dvoumetrovém odstupu nelze mluvit. Při prohlídce zadních sedadel a zavazadlového prostoru vozidla policista celým objemem hlavy vstupoval dovnitř mého vozidla, aniž měl dýchací otvory chráněné rouškou. Dále se na zadním sedadle a v zavazadlovém prostoru dotýkal mých osobních věcí, aniž by měl rukavice. Považuji za nehorázné, aby ten, kdo má kontrolovat dodržování hygienických opatření v době současné coronavirové krize, sám tato opatření nedodržoval“.*
25. Po provedeném šetření (dva kamerové záznamy z provedené silniční kontroly, písemná vyjádření policistů provádějící silniční kontrolu dne 12. 6. 2020, výpovědi žalobce ze dne 26. 5. 2021 a ze dne 28. 3. 2022, svědecké výpovědi daných policistů ze dne 26. 5. 2021) bylo prokázáno, že některé informace uvedené ve stížnosti (konkrétně, že policista bez zakrytí dýchacích otvorů rouškou celým objemem hlavy vstupoval dovnitř osobního motorového vozidla žalobce a že se policista bez rukavic dotýkal osobních věcí žalobce uložených na zadním sedadle a v zavazadlovém prostoru vozidla, přičemž žalobci nebyl sdělen důvod tohoto jednání) nejsou pravdivé³, a proto Městský úřad Trutnov rozhodnutím ze dne 11. 5. 2022 č. j. MUTN 47240/2022 uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. c) bod 3 zákona o některých přestupcích a žalobci uložil správní trest pokuty ve výši 2.500,- Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč. Dané rozhodnutí Městského úřadu Trutnov potvrdil žalobce napadeným rozhodnutím.
26. Dne 29. 8. 2022 podal žalobce ke krajskému soudu žalobu proti napadenému rozhodnutí.

B. Právní závěry

27. Krajský soud se po přezkoumání napadeného rozhodnutí ztotožňuje s právním názorem žalovaného vysloveným v jeho rozhodnutí. Rozhodnutí žalovaného považuje za přezkoumatelné a náležitě odůvodněné. Z tohoto důvodu soud vesměs odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, potažmo i na odůvodnění rozhodnutí prvoinstančního orgánu, s jehož skutkovými závěry a právním posouzením se žalovaný ztotožňuje. Podstata soudního přezkumu nemůže spočívat v tom, že bude opět provedeno jinak formulované odůvodnění a rozsáhlá narace za cílem zopakovat žalobci

² Pozn. krajského soudu: Datum uvedené ve stížnosti, tj. 18. 6. 2020, nekorespondovalo s datem provedení vygenerované kontroly dne 12. 6. 2020. Pracovník Odboru vnitřní kontroly KŘP KHK provedl se žalobcem doplňující telefonní hovor, při kterém žalobce potvrdil, že správným datem byl pátek dne 12. 6. 2020 a nikoliv datum 18. 6. 2020, jak ve stížnosti uvedl.

³ Pravdivost žalobcova tvrzení byla naopak prokázána v případě chybějící ochrany dýchacích cest, neboť z kamerových záznamů je patrné, že žádný z účastníků silniční kontroly, tj. ani policisté a ani žalobce, neměl během silniční kontroly ochranu dýchacích cest, přestože to bylo vyžadováno mimořádným opatřením Ministerstva zdravotnictví ze dne 5. 6. 2020, č. j. MZDR 15757/2020-21/MIN/KAN.

již jednou vyslovené. Níže se tak soud krátce vypořádal se stěžejními námitkami žalobce, především námitkou nesprávné právní kvalifikace.

28. Krajský soud v případě námitky žalobce, že svou stížnost nesměřoval přímo na policistu, ale na Odbor vnitřní kontroly KŘP KHK, přisvědčuje argumentaci žalovaného, který ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce ve stížnosti uvedl takové podrobnosti o silniční kontrole ze dne 12. 6. 2020, které umožnily identifikovat konkrétního policistu. Žalovaný si musel být této skutečnosti vědom. Současně žalobce - jak sám uvádí ve své replice - chtěl, aby se správnost jednání policistů a nedodržování epidemiologických opatření prošetřila. Z logiky věci není možné prošetřovat konkrétní jednání (tj. postup při silniční kontrole dne 12. 6. 2020) konkrétně neurčitých osob. Krajský soud z těchto důvodů nepovažuje danou námitku žalobce za relevantní.
29. V daném případě jsou stěžejními důkazy dva kamerové záznamy pořízené během silniční kontroly dne 12. 6. 2020, ze kterých jednoznačně vyplývá, že žalobce uvedl ve své stížnosti nepravdivé informace týkající se provedené silniční kontroly dne 12. 6. 2020. Je sice pravdou, že policisté při silniční kontrole neměli ochranné prostředky dýchacích cest, není již ale pravda, že policista bez zakrytí dýchacích cest celým objemem hlavy vstupoval dovnitř osobního motorového vozidla a dále že se policista bez rukavic dotýkal jeho osobních věcí uložených na zadním sedadle a v zavazadlovém prostoru vozidla, přičemž nesdělil žalobci důvod k prohlídce vnitřku vozidla. Podle závěru soudu, správní orgány prokázaly nepravdivost informací uvedených ve stížnosti bez důvodných pochybností.
30. Krajský soud při posouzení právní kvalifikace dané věci vycházel z ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) bod 1 až 4 zákon o některých přestupcích, který zní: *„Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že [...] c) úmyslně naruší občanské soužití tak, že 1. jinému vyhrožuje újmou na zdraví, 2. jiného nepravdivě obviní z přestupku, 3. se vůči jinému dopustí schválnosti, nebo 4. se vůči jinému dopustí hrubého jednání.“*
31. Obligatorním znakem přestupku podle výše uvedeného ustanovení je narušení občanského soužití. Občanské soužití, jako neurčitý právní pojem, lze definovat jako určitý souhrn ustálených pravidel jednání a chování ve společnosti, který je založen na respektování práv ostatních lidí, jejichž dodržování v určitém čase a místě je ve společnosti obvyklé (viz Komentář: Jemelka, Luboš, Vetešník Pavel. Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Zákon o některých přestupcích. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020, s. 969). Jak uvedl i žalobce ve své žalobě, k otázce narušení občanského soužití se vyjádřil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 2. 7. 2010 č. j. 7 As 12/2010 – 65: *„Narušení občanského soužití je pak trestáno tehdy, dojde-li k jeho negativnímu zasažení jednáním určité intenzity, jež svojí povahou typově odpovídá jednáním uvedeným v demonstračním výčtu hrubých jednání v § 49 zákona o přestupcích.“*
32. Skutková podstata narušení občanského soužití chrání společnost před hrubým jednáním, které již nelze označit za pouhou nezdvořilost. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je hrubé jednání takové jednání, které narušuje občanské soužití takovou měrou, že podle obecného názoru a přesvědčení překračuje rámec pouhé nevhodnosti (nesprávnosti). Je třeba proto důsledně odlišit jednání hrubé a jednání jinak nevhodné, např. porušení pravidel slušnosti, zdvořilosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010 č. j. 2 As 84/2009 - 64). Pojem *hrubé jednání* musí být vykládán objektivně. Objektivní stránka tkví v tom, že pachatel naruší občanské soužití

tím, že jinému vyhrožuje újmou na zdraví, jiného nepravdivě obviní z přestupku, se vůči jinému dopustí schválnosti nebo se vůči jinému dopustí hrubého jednání. Přestupku je tedy možné se dopustit několika způsoby, z hlediska naplnění skutkové podstaty je přitom lhostejné, kterým způsobem se tak stane (viz Komentář: Strakoš, Jan. Zákon o některých přestupcích. Praktický komentář, k § 7. In: Systém ASPI. Wolters Kluwer ČR, cit. dne 7. 12. 2022). Ze soudní judikatury vyplývá, že o hrubé jednání se může jednat např. v případě hrubého strkání (viz rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 27. 9. 2019 č. j. 32 A 47/2017 – 26) či vulgarity spojené s mířením paralyzéro na jinou osobu (viz rozhodnutí Krajská soud v Hradci Králové – pobočka Pardubice ze dne 18. 9. 2019 č. j. 36 A 6/2018 – 66). Jak soud uvedl již výše, jednání musí dosahovat určité intenzity negativního zásahu, které jednání vyvolává. V opačném případě se jedná o pouhou nevlídnost a neslušnost, kterou nelze ze strany veřejné moci trestat, neboť není naplněna materiální stránka přestupku.

33. Schválnost, coby jedna ze zákonodárcem demonstrativně uvedených forem hrubého jednání, je neurčitý právní pojem, který je třeba hodnotit individuálně, vždy s ohledem na konkrétní případ. Schválnosti musí mít povahu hrubého jednání a musí mít schopnost narušit občanské soužití. Bude se jednat zejména o jednání „naschvál“, které může negativně zasáhnout do práv jiného (viz Komentář: Jemelka, Luboš, Vetešník Pavel. Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Zákon o některých přestupcích. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020, s. 970).
34. Podle § 15 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon“) platí, že k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek se vyžaduje zavinění, a nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění, postačí zavinění z nedbalosti. V případě přestupku podle § 7 odst. 1 písm. c) zákona o některých přestupcích však zákon vyžaduje ke spáchání tohoto přestupku fyzickou osobou zavinění ve formě úmyslu. K odpovědnosti fyzické osoby za přestupek bude postačovat úmysl nepřímý.
35. Krajský soud vzhledem k prokázanému skutkovému stavu konstatuje, že žalobce si v daném případě musel být vědom, že informace uvedené v jeho stížnosti jsou způsobitelné přivodit negativní následky konkrétní osobě, kterou (byť nepřímo) ve stížnosti uvedl. Stížnost tedy byla učiněna vědomě s cílem přivodit danému policistovi potíh, neboť jak uvádí žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalobce si ve stížnosti tzv. přisadil, když záměrně uvedl údajné prohřešky policisty, kterým mělo dojít k závažnému ohrožení zdraví žalobce. Současně k námitce žalobce, že pokud by stížnost nebyla důvodná, nemohl mít policista potíže v práci, krajský soud dodává, že i samotné prověření předmětné stížnosti mělo pro policistu negativní důsledky, jak již ostatně důkladně zdůvodnil prvostupňový orgán ve svém rozhodnutí ze dne 11. 5. 2022.
36. S odkazem na výše uvedené lze dojít k závěru, že žalobce svým jednáním narušil občanské soužití, neboť úmyslně („naschvál“) zasáhl do práv jiného s cílem ho poškodit. Nic na tom nemění skutečnou, že onou osobou byl policista, neboť, jak uvádí již prvostupňový orgán v rozhodnutí ze dne 11. 5. 2022, úřední osoba z titulu výkonu své funkce neztrácí základní lidská práva a svobody deklarované Listinou (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2010, č. j. 5 As 76/2009 – 75). Zároveň je hrubost jednání nikoliv zanedbatelná a překračuje rámec pouhé nesprávnosti, proto je třeba učinit takový záběr, že předmětné jednání žalobce naplňuje i znak materiální škodlivosti.

37. Dle mínění žalobce nejsou naplněny znaky přestupku, neboť se nemohl dostat do rozporu s pravidly občanského soužití a nemohl narušit klidné a spořádané soužití občanů v daném místě, protože není sankcionován za to, že by se dopustil jednání v rozporu s pravidly občanského soužití při kontrole ze strany policistů, ale až následně zasláním stížnosti na Odbor vnitřní kontroly KŘP KHK, ve které uvedl námitky na způsob kontroly. Krajský soud souhlasí s argumentací žalovaného, který v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že průběh silniční kontroly a následně podané stížnosti spolu věcně i časově souvisí.
38. V případě námitky žalobce, že napadené rozhodnutí zasahuje do ústavně chráněné svobody slova a svobody projevu dle čl. 17 Listiny a čl. 10 Úmluvy a jeho odkazu na nález Ústavního soudu I. ÚS. 211/999 ze dne 17. 10. 2000, krajský soud opět přisvědčuje žalovanému, který v odůvodnění napadeného rozhodnutí odkázal na odůvodnění prvostupňového orgánu a dále uvedl, že „*svoboda projevu není bezbřehým právem, které lze za každou cenu prosazovat na úkor práv jiných*“. Prvostupňový orgán ve svém rozhodnutí uvedl: „*Tímto rozhodnutím správního orgánu není dotčeno legitimní právo osob podat stížnost na nevhodné nebo protiprávní jednání příslušníků policie. Oznamovatel tohoto jednání však není zbaven odpovědnosti za taková zjevně lživá a závažná tvrzení, motivovaná snahou znepríjemnit život příslušníkům policie jako následek frustrace z očekávaného negativního výsledku kontroly, tak jako se stalo v předmětném případě*“.
39. K námitkám žalobce, že napadené rozhodnutí zasahuje do jeho práva podávat podněty dle čl. 36 odst. 1 Listiny, potažmo stížnosti proti postupu policisty dle § 97 zákona o PČR, krajský soud zdůrazňuje, že žalobce nebyl uznán vinným za podání stížnosti, ale za úmyslné uvedení nepravdivých informací v předmětné stížnosti s cílem negativně zasáhnout do práv jiného. Takové jednání s odkazem na již výše uvedené právní ochrany nepožívá.

VI. Závěr a náklady řízení

40. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
41. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 7. prosince 2022

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
samosoudkyně